

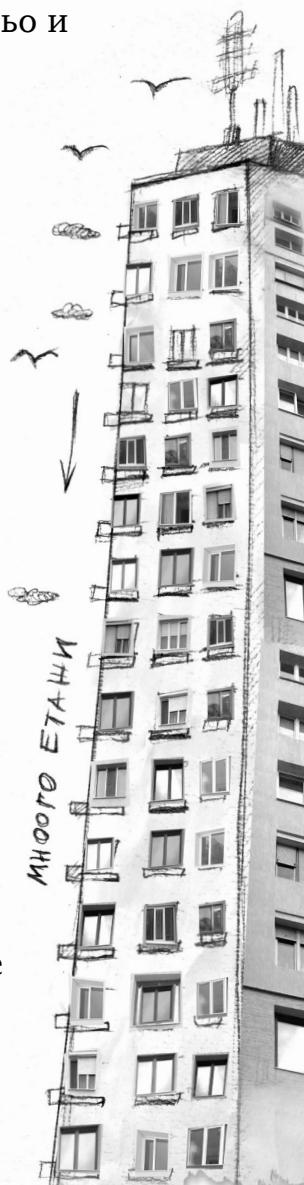
Първи препятствия

След още няколко часа Джинджи продължаваше да крачи гордо, като следваше високо издигналото се слънце. Тя вървеше и си мислеше колко полезно е било да ходи на училище, защото там беше научила за посоките, опасните животни и как да майстори разни работи, ако се наложи. Макар още да не знаеше, тя си мислеше това точно в момент, когато може би щеше да се наложи да използва някое от тези умения, защото изведнъж се оказа, че гората свършва. Пред нея се ширна

голяма поляна, а когато се покатери на едно дърво, за да огледа какво я чака по-нататък, видя, че в далечината по един особено красив начин блещука на слънцето нещо синьо и безкрайно.

– Хм, езеро? А може би река? А може би и двете? – каза си Джинджи, слезе отново на земята и забърза измежду високата трева.

Е, трябва да признаем, че, каквото и да е учил човек в училище и да е прочел в книгите, той няма как да предугади внезапната промяна в земния релеф, образувал се в резултат на хилядолетни размествания на земни маси, изригвания на вулкани и какви ли не други, непредвидими дори за учените, събития. И ето, само след още около половин час ходене, препъване и подскачане, Джинджи ненадейно се озова на ръба на една скала, откъдето светът продължаваше поне тридесет етажа надолу.

– О, о! – възкликна Джинджи, осъзнавайки, че е стигнала до стръмен водопад, който можеше да бъде преодолян само ако (този път наистина) внезапно ѝ пораснеха криле.

Трябваше да помисли.

– А дали, ако стисна силно очи и много, много си го пожелаея, няма да се случи? Като малката Елфида.

Елфида беше героиня в една от приказките на баба ѝ, която, като си пожелаеше нещо, затваряше очи и започваше да повтаря желанието си сто пъти наум.

Колкото и странно да ви звучи, Джинджи наистина затвори очи и започна да повтаря наум думите: „*Криле, криле, криле!*” Тя даже леко се напъваше, за да подпомогне израстването им от гърба ѝ. По едно време се сети, че не беше свалила раницата си, което сигурно пречеше, затова спря за малко с повторенията, остави я на земята и после пак започна: „*Криле, криле, криле!*”

Честно казано, малко ме е срам, че ви разказвам тази част от приключението на

Джинджи. Нали ужким беше вече голяма. А и тя въобще не се замисляше, че някой може да я гледа отстрани. Мила Джинджи, време е наистина да пораснеш. Вълшебства не съществуват!

Не след дълго Джинджи сама се убеди, че животът няма нищо общо с приказките и бавно слезе на земята. Беше повторила „Криле, криле, криле!“ само осемдесет и шест пъти. Уф!

И точно си мислех, че ще погледне с две очи на ситуацията, когато изтърси дълбокомислено:

– Всъщност само „криле” не звучи заклинателски. Магията работи с по-дълги словосъчетания. Чакай да помисля... може би трябва да е нещо като:

„Затварям аз очи, завъртам се на три, магия тук аз правя, криле да си набавя!”

Хм! Или пък:

„Щипка, щипка магданоз, хвърлям камък с вирнат нос, плюя три пъти пред мен, искам аз криле зад мен!”

Тя повтори по няколко пъти и двете заклинания поотделно, хвърляше камъни и плюеше пред себе си. Даже намери една суха пръчка, която да изпълнява ролята на магическа пръчица. Но резултатът беше точно такъв, какъвто всички очаквахме още от самото начало. Никакъв! Само дето си изгуби времето.

Явно трябваше пак малко да помисли,

затова реши да седне. Водата до нея падаше с такива гръмовни звуци от ръба на водопада, че ушите ѝ настръхнаха.

– Не, никакъв шанс просто да скоча. Прекалено високо е. Ще трябва по някакъв начин да се спусна по скалите.

И тогава се сети – а защо да не потърси съвет в „Наръчника на пътешественика”, който така съобразително се беше сетила да вземе със себе си?

Тя започна да разлиства книгата, докато не попадна на страница 12, която беше озаглавена „Да не забравим!”, а после следваше дълъг списък с важни за една успешна експедиция неща. Ама разбира се – вѐже! Та тя имаше вѐже в раницата.

Най-сетне нещо разумно.

Джинджи бързо извади вѐжето, разпъна го по дължина, премери го с очи и прецени горе-долу докъде ще успее да се спусне. Огледа камъните по пътя и изучи възможните по-широки пространства – там щеше да прави почивки, а после започна да търси и

място, където да завърже въжето. Избра за целта клоните на един храст наблизо, които изглеждаха достатъчно дебели да я издържат; сложи раничката на гърба си, за да е готова за спускане и започна да се суети и да умува как точно да завърже въжето. Да, ВЪЗЕЛЪТ БЕШЕ ВАЖЕН! Първо на първо, трябваше да избере такъв възел, който после да може лесно да се разхлаби, така че да освободи и издърпа въжето, щом стигне първата площадка, за да може да продължи със спускането надолу. Елементарно, нали?

...